

Jiří Kahoun, ilustroval Jiří Fixl

Legrační dům

 pohádkové
čtení

 GRADA®

Jiří Kahoun

Ilustrace **Jiří Fixl**

Legrační dívčím

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Jiří Kahoun

Legrační dům

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5167. publikaci

Ilustrace Jiří Fixl (www.jirifixl.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh a zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 2., 2013 (v nakladatelství Grada Publishing, a.s., vydání 1.)
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2013
Cover Illustration © Jiří Fixl

ISBN 978-80-247-4753-8

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8530-1 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8531-8 (ve formátu EPUB)

Obsah

U babičky	7
Dva špunti	14
Borec	16
Nemluva	18
Prší	21
Pepa	24
Legrační dům	25
Princezna Pusinka I.	30
Ztracené písmenko	32
Kolík	34
Vlaštovky	37
Kája Kouba	40
Udivený medvěd	43
Praprapradědeček	49
Kdo to je?	55
Kamarádi na draka	56
Skvělá paměť	59
U vychucholů	62
Malá čtenářka	73

U babičky

Babička si posadila na klín vnučku a povídá:

„Prvňáčku, pověz mi, co ses naučila ve škole?“

„Bublíny,“ řekla Klárka.

„Jaké bubliny?“ dívala se na ni překvapená babička.

„Takhle veliký,“ ukazovala rukama Klárka, „jako pruhovaný lítací balony. Taková bublina by tě, babi, klidně unesla.“

„A z čeho jsou?“ zeptala se babička.

„Ze žvejkačky. Babi, koupíš mi bublinovou žvejkačku?“

„Koupím,“ usmívala se babička. „Ale neříkej, že ses ve škole naučila dělat jenom bubliny.“

„Ještě tohle,“ vzpomněla si Klárka. „Babi, řekni kotě.“

„Kotě.“

„Máš křečka v botě,“ vyprskla Klárka.

„Jéé!“ lekla se babička a začala třepat nohou.

„Babi, neboj, nic tam nemáš,“ smála se Klárka.

„Řekni myška,“ otočila se na vnučku babička.

„Myška.“

„Máš hlavu jako šiška,“ řekla babička a obě se rozesmály. Pak ji babička pohladila a povídá: „Nemáš šišku, neboj se. Máš chytrou hlavičku a ta mi poví, co ses ještě naučila.“

„No, trochu počty,“ odpověděla Klárka. „Sčítat a odčítat. Jenže to mi moc nejde. Hele, babi, třeba čtrnáct bez čtyř a já řeknu deset.“

„To je správně,“ řekla babička.

„Jo?“ zarazila se Klárka, „tak už mi to jde.“ A pokračovala: „V prvouce jsem se naučila vystříhávat papírky a lepit. V kreslení kreslit suchými pastelami zvířátka.“

„Tak mi musíš něco hezkého nakreslit,“ povídá babička. „Já si to dám za rámeček.“

„Klidně. Já umím nakreslit všechno, co tě napadne. Malého pejska. Dlouhého psa. Obrovského hafana. Babi, když mi dáš velikánskou čtvrtku, tak ti nakreslím psa velikého jako mamut.“

„Takovou velikou čtvrtku nemám,“ vrtěla hlavou babička.

„To nevadí. Já ti nakreslím mrňavého pejska. Já umím kreslit i na malý papírek. Třeba na jízdenku. Nebo ti ho vystřihnu z barevného papíru. To se učíme v pracovní činnosti. Nebo ti udělám skládanou lodičku.“

„A jaké jste měli další předměty?“ zeptala se babička.

„Hudebku. Paní učitelka nám hraje na elektrické píáno a my zpíváme: Halí, belí, koně v zelí a hříbátka v petrželi. Pak kreslíme koně, jak se pasou v zelí. A Jarda Říha nakreslil místo koně tatínka. Když se paní učitelka ptala proč, tak řekl, že jeho tatínek miluje zelí s knedlíkem a vepřovým.“

„A co tomu paní učitelka říkala?“

„Nic. Smála se. Babi, a víš, co jsem se naučila v tělocviku? Chytat rybičky.“

„Rybičky?“ divila se babička. „Vy chodíte v tělocviku chytat ryby? Tohle se dřív ve škole neučilo.“

Klárka se rozesmála. „To je taková hra. Někdo dělá rybáře, třeba Zdenda, a křičí: Rybičky, rybičky, jdou na vás rybáři! A všichni musíme utíkat, aby nás nechytil do sítě. Koho chytí, ten musí dělat rybáře za něj. Jednou nám to paní učitelka ukazovala, zakopla, upadla na břicho a odřela si bradu. Pan ředitel jí na to musel přilepit náplast. Jo a taky jsme měli český jazyk. Na ten bych málem zapomněla. Psaní, to mi moc nejde, a čtení. To mi jde líp.“

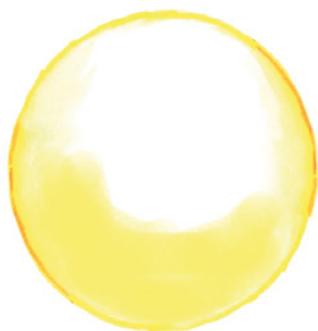

„Umíš číst taky nahlas?“ zeptala se babička.

„Jo, umím. Potichu i nahlas.“

„Tak mi můžeš něco přečíst,“ řekla babička.

„Přečtu, klidně,“ přikývla Klárka. „Jak budeš chtít. Nahlas nebo potichu.“

ČTE – NÁŘ – SKÁ ROZ – CVIČ – KA

EMA MÁ MÁMU.
MÁMA MÁ MÍSU.
NA MÍSE JE MASO.

HOP A SKOK! JE TU PES REK.

SKOK A CHŇAP! KLAP A MLASK!

MASO NENÍ.
KDE JE MASO?
MÁMA NEVÍ.
EMA NEVÍ.
A CO PES REK?

HOP A SKOK! PES TU NENÍ.

Dva špunti

Motýlek Metlička a motýlek Jehlička našli přezrálou hrušku. Čichali k ní a Metlička povídá:

„Páni, ty jsi špunt.“

„Jsem větší než ty,“ řekl Jehlička.

„Nejsi. A můžeme se přeměřit.“ Posadili se bokem k sobě a začali se přeměřovat.

„Ba jo. Jsme oba stejní špunti,“ povídá Metlička.

„Ale proč?“ zeptal se Jehlička.

„To vám povím,“ přistál u nich velký bělopásek. „Máte rádi polívky?“

„Jaké polívky?“ zeptal se Metlička.

„Třeba bramboračku, česnečku, hrachovou, chlebovou, krupicovou, mléčnou, rajčatovou, vaječnou, zapraženou nebo bylinkovou,“ řekl bělopásek.

+

„Ze všech polívek mám nejraději pomerančovou šťávu,“ řekl Metlička.

„Já zase malinovou,“ přidal se Jehlička.

„Jenže pánové,“ smál se bělopásek, „polívka je grunt. A kdo ji nejí, ten je špunt.“

„Aha,“ řekl Metlička.

A Jehlička se zeptal: „Bělopásku, máš rád hruškovou šťávu?“

„Mám, a moc,“ přikývl motýl.

„Tak si leť radši na polívku,“ řekl Metlička, „aby z tebe nebyl špunt.“ A oba s Jehličkou roztočili sosáky a pustili se do hrušky.

Borec

Blížila se zima a fučel vítr. Brouk vrtavec našel za kopečkem klobouk. Připravoval si řeč a nechal svolat všechny brouky z okolí.

„Tak co nám povíš důležitého?“ zeptal se chřestovníček a vrtavec spustil:

„Ty jsi brouk, já jsem brouk, chroust je brouk, hnojník je brouk, chrobák je brouk, roháč je brouk, slunéčko je brouk, kravec je brouk, drabčík je brouk, hrobařík je brouk...“

„No, tys nám toho řekl,“ skočil mu do řeči hrobařík. „Tohle všichni dávno známe.“

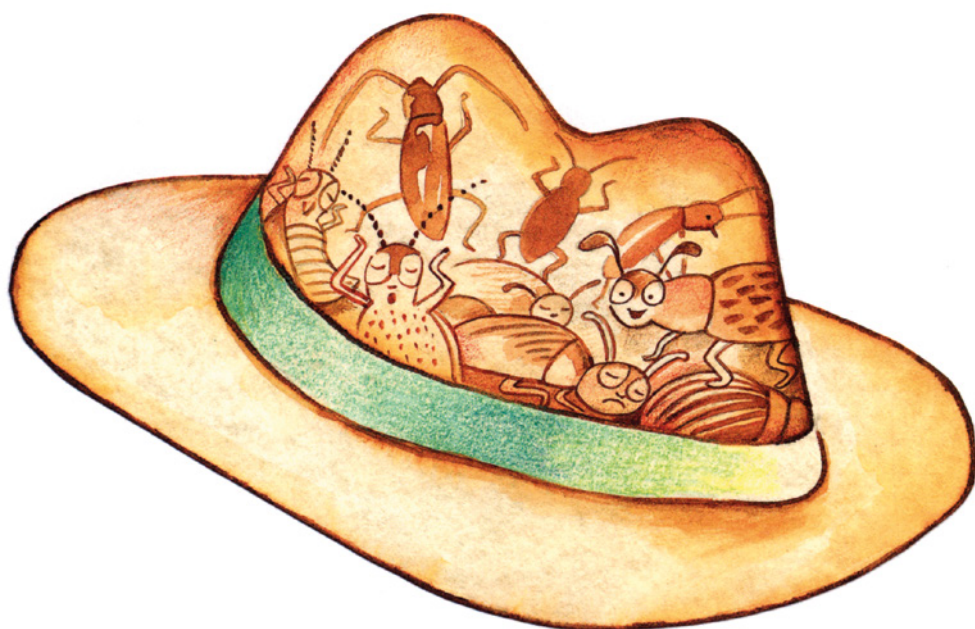
„Na něj je toho dost,“ povídá drabčík. „Aspoň víme, že jsme brouci a vrtavec je tele.“

„Kdo je u tebe tele?!“ skočil na něj vrtavec a už se prali. Ostatní brouci se přidali a tloukli se hlava nehlava.

„Stop!“ křikl vrtavec. „Boj zastavit! Já jsem vám ještě neřekl všechno.“

Brouci se přestali prát a vrtavec pokračoval: „Zlatohlávek je brouk, střevlík je brouk, tesařík je brouk, kovařík je brouk, mandelinka je brouk a všichni vlezem pod klobouk!“

„Vrtavec je borec!“ jásali brouci. Všichni si vlezli pod klobouk a přečkali tam celou zimu.

Nemluva

Máma kachna si prohlížela s klukem každý den pohádkovou knížku O princeznách a ježibabách. Ukazovala mu obrázky a učila ho mluvit. Kačírek se díval, klupal zobáčkem, ale slůvko ze sebe nevydal. Máma začala mít strach, aby nebyl němý. Dlouhou dobu kluk nemluvil, až jednou se nadýchl a povídá: „Baga, baga!“

„No vidíš, že to jde,“ radovala se kachna. „A co to vlastně říkáš?“

„Baga, baga!“ mračil se kluk. Potom šli na procházku a potkali kačera.

„To je hezký kačírek,“ povídá kačer, „jako pampeliška. A jestlipak už umíš mluvit?“

„Baga, бага! Baga, бага!“ mračil se na něj kluk.

„No prosím. A co to říkáš?“

„Taky bych ráda věděla,“ povídá kachna a jdou dál. Jdou a potkají pejska.

„Jéjéj, to je mi kačer,“ směje se pejsek.

„Baga, бага!“ spustil na něj kačírek.

„Copak říkáš?“

„Taky bych ráda věděla,“ povídá kachna a kolébají se dál. Kolébali se ze strany na stranu, až přišli do hustého lesa. V houští tam stála záplatovaná chaloupka. Zpod pytle ve dveřích vykoukl černý kocour a za ním vylezla hrbatá baba Jaga.

„Baga, baga! Baga, baga!“ rozesmál se kačírek a ukazoval na babu zobáčkem.

„Co to to kachně kváká?“ huhlala ježibaba.

„Konečně to vím, ale nepovím,“ povídá spokojeně kachna.